Agatha Christie

Cazul soției între două vârste

Patru mormăieli, o voce indignată care întrebă de ce nimeni nu poate să lase un bărbat în pace, o uşă trântită şi domnul Packington plecă să prindă trenul de 8,45 spre City. Doamna Packington rămase să-şi continue micul dejun. Roşie la față, cu buzele strânse şi singurul motiv pentru care nu plângea era că, în ultima clipă, în locul supărării o apucă furia. „Nu mai suport", îşi zise doamna Packington. „Nu mai suport"! Stătu câteva momente pe gânduri şi apoi murmură: „Stricata. Nenorocita aia de pațachină şmecheră! Cum poate fi George atât de prost"?

Furia o lăsă; o apucă iar amărăciunea. Ochii i se umplură de lacrimi şi se rostogoleau încet pe obrajii ei de femeie între două vârste. „E uşor să spun că nu mai suport, dar ce pot face"?

Deodată se simți singură, neajutorată, cu totul părăsită. Luă încet ziarul de dimineață şi citi, nu pentru întâia oară, un anunț de pe prima pagină: „Sunteți fericit? Dacă nu, consultați-l pe dl. Parker Pyne, 17 Richmond Street".

„Absurd"! Spuse doamna Packington. „Complet absurd". După care: „În fond, aş putea doar încerca..."

Lucru care explica de ce la ora 11, doamna Packington, puțin nervoasă, a fost condusă în biroul particular al domnului Parker Pyne.

După cum am spus, doamna Packington era nervoasă, dar, nu ştiu cum se face că simpla imagine a domnului Parker Pyne îi insuflă un

Agatha Christie

Cazul soţiei între două vârste

Patru mormăieli, o voce indignată care întrebă de ce nimeni nu poate să lase un bărbat în pace, o uşă trântită şi domnul Packington plecă să prindă trenul de 8,45 spre City. Doamna Packington rămase să-şi continue micul dejun. Roşie la faţă, cu buzele strânse şi singurul motiv pentru care nu plângea era că, în ultima clipă, în locul supărării o apucă furia. „Nu mai suport”, îşi zise doamna Packington. „Nu mai suport”! Stătu câteva momente pe gânduri şi apoi murmură: „Stricata. Nenorocita aia de paţachină şmecheră! Cum poate fi George atât de prost”?

Furia o lăsă; o apucă iar amărăciunea. Ochii i se umplură de lacrimi şi se rostogoleau încet pe obrajii ei de femeie între două vârste. „E uşor să spun că nu mai suport, dar ce pot face”?

Deodată se simţi singură, neajutorată, cu totul părăsită. Luă încet ziarul de dimineaţă şi citi, nu pentru întâia oară, un anunţ de pe prima pagină: „Sunteţi fericit? Dacă nu, consultaţi-l pe dl. Parker Pyne, 17 Richmond Street”.

„Absurd”! Spuse doamna Packington. „Complet absurd”. După care: „În fond, aş putea doar încerca…”

Lucru care explica de ce la ora 11, doamna Packington, puţin nervoasă, a fost condusă în biroul particular al domnului Parker Pyne.

După cum am spus, doamna Packington era nervoasă, dar, nu ştiu cum se face că simpla imagine a domnului Parker Pyne îi insuflă un sentiment de siguranţă. Era voinic, fără să fie gras; avea capul chel, de proporţii respectabile, ochelari puternici şi ochi mici care sclipeau.

— Vă rog să luaţi loc, o invită Parker Pyne. Aţi venit ca urmare a anunţului meu? Încercă el să spargă gheaţa.

— Da, confirmă doamna Packington şi se opri.

— Deci nu sunteţi fericită, constată domnul Parker Pyne pe un ton vesel, detaşat. Foarte puţini oameni sunt. Aţi fi cu adevărat surprinsă dacă aţi şti.

— Chiar? Întrebă doamna Packington, fără să-şi dea seama, totuşi, dacă avea vreo importanţă că alţi oameni erau sau nu fericiţi.

— Ştiu că nu vă interesează, remarcă domnul Parker Pyne, dar pentru mine este foarte interesant. Ştiţi, 35 de ani din viaţă mi i-am petrecut făcând statistici într-un birou guvernamental. Acum am ieşit la pensie şi mi-a venit ideea să folosesc experienţa câştigată într-o manieră inedită. Totul este aşa de simplu. Nefericirea poate fi clasificată în cinci capitole, vă asigut că nu mai multe. Odată ce cunoşti cauza bolii, remediul nu e chiar imposibil. Sunt în postura unui medic. Acesta pune întâi diagnosticul, maladiei pacientului, după care îi recomandă să urmeze un tratament. Sunt cazuri în care nici un medicament nu ajută. Atunci, eu spun sincer că nu pot face nimic. Dar, vă pot asigura, doamnă Packington, că, de îndată ce preiau un caz, cura este practic garantată.

„Aşa să fie? Totul era o prostie sau putea fi adevărat”? Se gândi doamna Packington privindu-l înviorată.

— Să vă pun diagnosticul la cazul dumneavoastră? Întrebă domnul Parker Pyne, zâmbind. Se lăsă pe spate în scaun şi-şi împreună vârfurile degetelor. Necazul e pricinuit de soţul dumneavoastră. În general, aţi avut o căsnicie fericită. Cred că soţul a avansat. Mai cred că există o domnişoară implicată, probabil, o tânără de la serviciul soţului.

— O dactilografă, spuse doamna Packington. O nenorocită de paţachină machiată, toată numai ruj, ciorapi de mătase şi bucle. Cuvintele au fost rostite cu repeziciune.

Domnul Parker Pyne încuviinţă ca şi cum vroia s-o liniştească.

— Nu e nici un rău în asta – aşa spune soţul dumneavoastră – nici nu mă îndoiesc.

— Exact aşa.

— Atunci, de ce să nu se bucure el de simpla prietenie a acestei domnişoare şi să aducă puţină veselie, puţină plăcere în plicticoasa ei existenţă? Biata fată, n-are cum să se distreze. Îmi imaginez că acestea sunt sentimentele sale.

Doamna Packington îl aprobă cu hotărâre.

— Prostii… Numai prostii! O duce pe fluviu… Şi mie-mi place să mă plimb pe fluviu, dar acum cinci, şase ani mi-a spus că se suprapunea cu programul lui de golf. Dar poate să renunţe la golf pentru ea. Îmi place teatrul… George mi-a spus întotdeauna că e prea obosit ca să iasă seara. Acum o duce pe ea la dans… La dans! Şi se întoarce la trei dimineaţa. Eu… Eu…

— Şi, fără îndoială, el deplânge faptul că femeile sunt atât de geloase, aşa de iraţional de geloase, când nu există absolut nici un motiv pentru gelozie.

Doamna Packington îi dădu din nou dreptate.

— Aşa este. Întrebă repezită: de unde ştiţi toate astea?

— Din statistici, răspunse simplu domnul Parker Pyne.

— Mă simt îngrozitor, se plânse doamna Packington. Întotdeauna am fost o soţie bună pentru George. Îp primii ani de căsătorie, am muncit până cădeam frântă. L-am ajutat în carieră. Nu m-am uitat niciodată la un alt bărbat, îi duc lucrurile la reparat, gătesc bine, casa e curată şi fac economii. Şi-acum, când am ajuns şi noi în rând cu lumea şi-am putea să ne distrăm, să călătorim şi să facem atâtea lucruri pe care le-am visat odinioară, poftim, asta!

Oftă, înghiţi în sec. Domnul Parker Pyne dădu grav din cap.

— Vă asigur că înţeleg perfect cazul dumneavoastră.
— Şi puteţi face ceva?
Puse întrebarea aproape în şoaptă.
— Desigur, dragă doamnă. Există o cale de vindecare. O, da, există.
— Care este aceasta?
Ea aştepta cu ochii mari şi curioşi. Domnul Parker Pyne spuse calm şi ferm:
— Vă veţi lăsa în seama mea şi onorariul este de 200 de guinee.
— Două sute de guinee!
— Exact. Puteţi să vă permiteţi să plătiţi un asemenea onorariu, doamnă Packington. Suma vi se cere pentru o „operaţie”. Fericirea e la fel de importantă ca şi sănătatea fizică.
— Vă plătesc după aceea, îmi închipui?
— Dimpotrivă, o contrazise domnul Parker Pyne. Îmi veţi plăti în avans.
Doamna Packington se ridică.
— Mă tem că nu văd de ce…
— Să cumpăraţi mâţa în sac? Râse domnul Parker Pyne. Da, poate aveţi dreptate. Riscaţi o grămadă de bani.
Ştiţi, trebuie să aveţi încredere în mine. Trebuie să plătiţi şi să vă încercaţi şansa. Aceştia sunt termenii mei.
— Două sute de guinee!
— Exact. Două sute de guinee. E o groază de bani. La revedere, doamnă Packington. Daţi-mi de ştire dacă v-aţi hotărât.
Dădu mâna cu ea, zâmbind netulburat. După ce plecă, el apăsă pe un buton de pe birou. O tânără cu o înfăţişare neatrăgătoare şi ochelari apăru.
— Un dosar, vă rog, domnişoară Lemon. Şi, spuneţi-i lui Claude că s-ar putea să am curând nevoie de el.
— O nouă clientă?
— O nouă clientă. Pentru moment a luat altă direcţie, dar se va întoarce. Probabil, după-amiază pe la patru. S-o lăsaţi

să intre.

— Lista A?

— Lista A desigur. Interesant cum fiecare crede că propriul său caz e unic. Da, da, pune-l în gardă de Claude. Spuneţi-i să nu fie prea exotic. Fără parfum şi ar face bine să-şi taie părul scurt.

La patru şi un sfert, doamna Packington intră din nou în biroul domnului Parker Pyne. Scoase un carnet cu file de cec, îi completă una şi i-o înmână. Primi în schimb o chitanţă.

— Şi acum? Întrebă doamna Packington uitându-se la el, plină de speranţă.

— Şi acum, zise domnul Parker Pyne zâmbind, vă veţi întoarce acasă. Mâine, cu prima poştă, veţi primi anumite instrucţiuni pe care voi fi bucuros dacă le veţi îndeplini.

Doamna Packington se duse acasă într-o stare de plăcută aşteptare. Domnul Packington sosi într-o dispoziţie defensivă, pregătit să-şi apere poziţia dacă scena de la micul dejun avea să se repete. Se simţi uşurat când descoperi că soţia sa nu părea să se afle într-o poziţie combativă. Era neobişnuit de gânditoare.

George asculta radioul şi se întreba dacă fetiţa aia scumpă, Nancy, îl va lăsa să-i cumpere o haină de blană. Ştia că era foarte mândră. Nu vroia s-o jignească. Totuşi, se plânsese de frig. Haina aceea de stofă a ei era un lucru ieftin; nu-i ţinea de cald. Ar putea pune problema aşa, dacă nu s-ar supăra, poate…

Curând vor petrece o altă seară în oraş. Era o plăcere să duci o fată ca aia la un restaurant elegant. Îşi dădea seama cum diferiţi tineri îl invidiau. Era deosebit de drăguţă. Şi ea îl plăcea, îi spusese că el un i se părea câtuşi de puţin bătrân.

Ridică ochii şi întâlni privirea soţiei. Se simţi deodată vinovat, ceea ce îl agasă. Ce femeie încuiată, suspicioasă era Maria! Îi purta pică pentru micile iui clipe de fericire.

Închise radioul şi se duse la culcare.

Doamna Packington primi două scrisori neaşteptate în dimineaţa următoare. Una reprezenta un formular tipărit prin care se confirma vizita la un celebru cosmetician. A doua privea vizita la un croitor. A treia scrisoare era din partea domnului Parker Pyne care-i cerea să-i facă plăcerea de a accepta invitaţia să ia prânzul la Ritz în ziua aceea.

Domnul Packington îi spuse în treacăt că s-ar putea, să nu vină acasă la cină în seara aceea întrucât trebuia să se vadă cu un om de afaceri. Doamna Packington dădu doar din cap absentă şi domnul Packington ieşi pe uşă felicitându-se că a scăpat de tărăboi.

Specialistul cosmetician a fost impresionant. V-aţi neglijat atât! Dar de ce doamnă? Ar fi trebuit să mă ocup de dumneavoastră cu ani în urmă. Totuşi, nu era prea târziu.

S-au ocupat mult de faţa ei: a fost masată în fel şi chip, ţinută sub aburi. I-au aplicat nămol. Şi creme. A fost pudrată. Şi alte tuşe finale.

În cele din urmă i s-a dat o oglindă. „Cred că arăt mai tânără”, se gândi în sinea ei.

Ora la croitor a fost ia fel de palpitantă. A ieşit simţindu-se elegantă, modernă, în pas cu moda.

La unu şi jumătate, doamna Packington sosi la întâlnirea de la Ritz. Domnul Parker Pyne, impecabil îmbrăcat şi respirând atmosfera aceea de siguranţă liniştitoare, o aştepta.

— Sunteţi încântătoare, exclamă el, privind-o de sus în jos cu un ochi experimentat. Mi-am luat permisiunea să vă comand un cocteil „White Lady”.

Doamna Packington, care nu avea obiceiul să bea cocteiluri, nu protestă. În timp ce sorbea din lichidul înviorător, cu plăcere, îşi asculta instructorul său binevoitor.

— Soţul dumeavoastră, doamnă Packington, zicea domnul Parker Pyne, trebuie făcut să vegheze. Înţelegeţi… Să vegheze. În acest scop, am să vă prezint un tânăr prieten de-al meu. O să serviţi prânzul cu el astăzi.

În acel moment, un tânăr veni, uitându-se în dreapta şi în stânga. Îi descoperi pe domnul Parker Pyne şi se apropie politicos de ei.

— Domnul Claude Luttrell, doamnă Packington.

Domnul Claude Luttrell avea pesemne aproape vreo treizeci de ani. Era delicat, manierat, perfect îmbrăcat, extrem de frumos.

— Încântat să vă cunosc, murmură el.

Trei minute mai târziu, doamna Packington se afla în faţa noului său mentor la o măsuţă pentru două persoane.

La început a fost timidă, dar, curând, domnul Luttrell o făcu să se simtă în largul ei. Cunoştea bine Parisul şi petrecuse foarte mult timp pe Riviera. O întrebă pe doamna Packington dacă-i plăcea să danseze. Ea răspunse afirmativ, dar că dansa rareori întrucât domnului Packington nu-i plăcea să iasă serile.

— Dar nu poate să fie atât de nedrept şi să vă ţină acasă, spuse Claude Luttrell zâmbind şi etalându-şi dentiţia sa strălucitoare. În zilele noastre, femeile nu trebuie să tolereze gelozia masculină.

Doamna Packington era cât pe-aci să spună că nu se punea problema geloziei. Dar se abţinu. În fond, era o idee agreabilă.

Claude Luttrell vorbi ca un cunoscător despre cluburile de noapte. Au convenit ca în seara următoare doamna Packington şi domnul Luttrell să descindă la popularul „Arhanghelul Minor”.

Doamna Packington a avut emoţii ca să aducă la cunoştinţă soţului acest lucru. Simţea că George o va considera extravagantă şi ridicolă. Dar fu scutită de orice necaz îr. Privinţa asta. Nu fusese în stare să i-o spună la micul dejun şi la ora două primi un mesaj telefonic că domnul Packington va lua cina în oraş.

Seara a fost splendidă. Doamna Packington fusese o bună dansatoare înainte de a se mărita şi, sub îndrumarea pricepută a lui Claude Luttrell, învăţă rapid paşii moderni.

O felicită pentru rochia ei de seară, precum şi pentru coafură. (I se reţinuse o oră în dimineaţa aceea la un coafor cunoscut). Luându-şi la revedere, el îi sărută mâna într-o manieră care o răscoli. Doamna Packington nu mai petrecuse o asemenea seară de ani de zile.

Urmară zece zile uluitoare. Doamna Packington lua prânzul în oraş, mergea la ceaiuri, dansa, cina şi frecventa cluburi. A aflat totul despre copilăria tristă a lui Claude Luttrell. I s-au povestit şi nefericitele circumstanţe în care tatăl său îşi pierduse toţi banii, li vorbi despre tragica sa poveste de iubire şi despre sentimentele sale înveninate împotriva femeilor în general.

În a unsprezecea zi, dansau la „Amiralul Roşu”. Doamna Packington îşi zări soţul înainte ca el s-o vadă. George era cu domnişoara de Sa birou. Amândouă cuplurile dansau.

— Helo, George, îi strigă uşor doamna Packington când ochii lor se întâlniră.

Imens de amuzată, ea îşi văzu soţul înroşindu-se treptat de uimire. Aceasta era amestecată cu o expresie de vinovăţie desconspirată.

Doamna Packington se simţea, în mod amuzant, stăpână pe situaţie. Bietul bătrânel George! După ce reveni la masa ei, îi privi. Ce masiv era, cât de chel, ce greoi se mişca! Dansa în stilul de acum douăzeci de ani. Bietul George, cât de mult dorea să fie tânăr! Şi biata fată cu care dansa trebuia să se prefacă încântată. Acum arăta destul de plictisită, cu faţa peste umărul lui, unde el nu putea s-o vadă.

Situaţia ei era cu mult mai mult de invidiat, se gândi mulţumită doamna Packington. Se uită la Claude cel perfect, acum tăcut, cu mult tact. Ce bine o înţelegea el. Claude n-o contrazicea niciodată, aşa cum o fac inevitabil soţii după un număr de ani.

Se uită din nou la el. Ochii îi se întâlniră. El zâmbi; ochii săi negri, frumoşi, aşa de melancolici, aşa de romantici priveau cu tandreţe la ea.

— Dansăm? Murmură ei.

Erau din nou pe ring. Era divin.

Era conştientă că privirea stingherită a lui Geroge îi urmărea. Îşi reaminti că dorise să-l facă pe George gelos. Dar cât timp trecuse de atunci! Acum nu dorea deloc ca George să fie gelos. L-ar putea supăra. Dar de ce să se supere, bietul de el? Toţi erau aşa de fericiţi…

Domnul Packington ajunse acasă cu o oră înaintea consoartei sale. Arăta uluit şi nesigur.

— Hm, deci te-ai întors, remarcă el.

Doamna Packington aruncă un şal de seară care o costase patruzeci de guinee chiar în acea dimineaţă.

— Da, m-am întors, zise ea zâmbind.

George tuşi.

— Cam… Cam ciudat să te întâlnesc!

— Nu-i aşa?

— Da, m-am gândit c-ar fi un gest frumos s-o duc pe fata aia undeva. Are o mulţime de necazuri acasă. M-am gândit… Ştii, să fac un bine.

Doamna Packington dădu din cap. „Bietul bătrânel George, legănându-se ca o matahală pe picioarele iui, transpirând şi simţindu-se atât de încântat de el însuşi”, se gândi în sinea ei.

— Cine-i tipul ăla? Nu-i cunosc, nu-i aşa?

— Îl cheamă Luttrell. Claude Luttrell.

— Cum de-ai dat de ei?

— O, cineva mi l-a prezentat, spuse vag doamna Packington.

— Cam ciudat lucru din partea ta să te duci să dansezi… la vârsta ta. Draga mea, nu trebuie să te faci de râs!

Doamna Packington zâmbi. Ea se simţea prea generoasă faţă de tot universul în general ca să-i dea un răspuns pe măsură.

— O schimbare e întotdeauna plăcută,spuse ea amabilă.

— Ştii, trebuie să ai grijă. O mulţime din aceşti „peşti” bântuie pe aici. Câteodată, femeile între două vârste se dau

în spectacol. Eu doar te avertizez draga mea. Nu-mi place să te văd făcând ceva nepotrivit.

— Experienţa mi se pare foarte binefăcătoare, răspunse doamna Packington.

— Mă rog!

— Cred că şi pentru tine e la fel, continuă blând doamna. Cel mai important lucru e să fii fericit, nu-i aşa? Îmi amintesc c-ai spus-o într-o dimineaţă la micul dejun, acum vreo zece zile.

Soţul o privi aspru, dar expresia ei era lipsită de sarcasm. Căsca.

— Trebuie să mă duc la culcare. Apropo, George, am fost al naibii de extravagantă în ultimul timp. O să vină nişte note de plată imense. Nu te superi, nu-i aşa?

— Note de plată?

— Da. Pentru haine şi masaj. Tratamentul şi coafatul părului. Am fost îngrozitor de risipitoare… Dar ştiu că n-o să te superi.

Urcă scările. Domnul Packington rămase cu gura căscată. Maria fusese uimitor de înţelegătoare în privinţa afacerii din seara aceasta; păruse că nu-i pasă deloc. Dar era păcat că se apucase deodată să cheltuie bani. Maria – întruchiparea modelului femeii econoame!

Femeile! George Packington dădu din cap nemulţumit. Economiile sale pe care fraţii fetei ăleia le primiseră în ultimul timp. Da, fusese bucuros să-i ajute la greu. Totuşi, la dracu’ cu toate, lucrurile nu mergeau prea bine în City. Oftând, domnul Packington urcă şi el treptele. Câteodată, cuvintele care nu-şi fac efectul imediat ţi le reaminteşti mai târziu. Abia în dimineaţa următoare anumite vorbe pronunţate de domnul Packington se strecurară în subconştientul soţiei: peşti, femei între două vârste, s-au făcut de ruşine.

Doamna. Packington era curajoasă din fire. Se aşează şi înfruntă faptele. Un gigolo. Citise totul despre gigolo în

ziare. Citise, de asemenea, despre extravaganţele femeilor între două vârste.

Claude era un gigolo? Credea că da. Atunci, acestora li se plăteşte pe când Claude plătea întotdeauna pentru ea. Da, dar era domnul Parker Pyne cel care plătea, nu Claude… Sau, mai bine zis, erau cele două sute de guinee ale sale.

Era ea o proastă între două vârste? Îi râdea în spate Claude Luttrell? La gândul ăsta se înroşi toată.

Ei, şi ce-i cu asta? Claude era un gigolo ea o proasiă de femeie între două vârste. Se gândi că ar trebui să-i dăruiască ceva. O tabacheră de aur. Aşa ceva.

Un ciudat impuls o conduse la magazinul „Asprey” Alese tabachera şi plăti. Urma să se întâlnească cu Claude la „Claridge” pentru prânz.

Cum sorbeau din cafea, o scoase din geantă.

— Un mic cadou, murmură ea. El ridică privirea şi se încruntă.

— Pentru mine?

— Da, sper să-ţi placă.

Puse mâna pe ea şi i-o azvârli violent înapoi pe faţa de masă.

— De ce mi-ai dat-o? N-o primesc, ia-o înapoi. Ia-o înapoi, îţi zic.

Era supărat Din ochii lui negri ieşeau scântei.

Ea şopti „îmi pare rău” şi o puse înapoi în geantă.

Toată ziua a persistat un aer de tensiune între ei.

În dimineaţa următoare îi telefonă.

— Trebuie să te văd. Pot să vin la tine acasă după-amiază?

Îi spuse să vină la ora trei.

Sosi foarte palid, foarte crispat. Se salutară. Tensiunea era şi mai evidentă.

Deodată sări în picioare şi o înfruntă.

— Ce-ţi închipui că sunt eu? Pentru asta am venit să te întreb. Suntem prieteni, nu-i aşa? Da, prieteni. Dar, cu tcaâe acestea, crezi că sunt un gigolo. O fiinţă care trăieşte de pe urma femeilor. Un pierde – vară. Aşa crezi, nu-i aşa?

— Nu, nu.

Ei nu-i acceptă protestele. Se făcuse foarte alb la faţă.

— Ba aşa crezi! Ei bine, e adevărat. De asta am venit să-ţi spun. E adevărat! Am primit ordine să te scot în iume, să te distrez, să fac pe îndrăgostitul, să te determin să uiţi de bărbatul tău. Asta a fost slujba mea. Oribilă, nu?

— De ce-mi spui mie toate astea? Întrebă ea.

— Pentru că am terminat cu ea. Nu mai pot să continui aşa. Nu cu tine. Eşti cu totul altfel. Eşti tipul de femeie în care aş putea să am încredere, pe care aş adora-o. Crezi că spun asta doar aşa; că asta e o parte din joc. Se apropie de ea. Am să-ţi dovedesc că nu este. Plec departe… Din cauza ta. Am să mă îndrept, să devin un bărbat adevărat în locui fiinţei trândave şi asta numai datorită ţie.

O luă deodată în braţele sale. O sărută. Apoi îi dădu drumul şi se depărtă.

— La revedere. Am fost un depravat… Întotdeauna. Dar îţi jur că mă voi schimba de-acum. Îţi reaminteşti că mi-ai spus odată că-ţi place să citeşti anunţurile de la coloana de „comemorări”? În fiecare an, în ziua aceasta vei găsi acolo un mesaj din partea mea, în care îţi voi spune că mă gândesc la tine şi că mă îndrept. Îţi vei da seama atunci de tot ceea ce ai însemnat pentru mine. Şi încă un lucru. N-am luat nimic de la tine. Doresc să păstrezi ceva de-al meu. Îşi scoase un inel simplu de aur cu sigiliu de pe deget. A fost al mamei. Aş vrea să-l ţii tu. Şi acum la revedere.

George Packington veni acasă devreme. Îşi găsi soţia uitându-se la foc cu o privire visătoare. Ea îi vorbi blând, dar cu totui absentă.

— Uite ce e, Maria, izbucni ei. În legătură cu fata aia…

— Da, dragă?

— N-am vrut, n-am vrut niciodată să te supăr, să ştii. Cât despre ea, nu-i nimic între noi.

— Ştiu. Am fost o proastă. Poţi să te întâlneşti în continuare cu ea cât vrei, dacă asta te face fricit.

În mod sigur, acest cuvânt ar fi trebuit să-l înveselească pe George Packington. Destul de ciudat, ele l-au îngrijorat. Cum poţi să te mai bucuri să plimbi o fată când soţia ta te îndeamnă din toată inima s-o faci? La naiba cu toate, asta nu era decent! Sentimentul acela de a te distra, de a fi un om puternic care se joacă cu focul se rarefie şi dispăru în neant. George Packington se simţi deodată obosit şi cu buzunarele mai goale. Fetiţa era o bucăţică şmecheră.

— Maria, am putea pleca undeva împreună, pentru un timp, dacă vrei, îi sugeră el timid.

— O, nu-ţi fă probleme în privinţa mea. Sunt cât se poate de fericită.

— Dar aş vrea să te duc undeva, într-o călătorie. Am putea merge pe Riviera.

Doamna Packington îi zâmbi de undeva de departe.

Bietul bătrânel George. Îi era tare drag. Era aşa de scump. Nu exista nici o splendoare secretă în viaţa lui ca cea din a ei legată de Claude. Îi zâmbi cu şi mai multă tandreţe.

Ar fi minunat, dragă, zise el.

Domnul Parker Pyne o întrebă pe domnişoara Lemon.

— Socoteala distracţiilor?

— 102 lire, 14 şilingi şi jumătate, îi răspunse domnişoara Lemon.

Uşa se deschise şi Claude Luttrell intră. Arăta prost dispus.

— 'mneaţa, Claude, îl salută domnul Parker Pyne. Totul s-a desfăşurat cum trebuie?

— Aşa cred.

— Inelul? Ce nume i-ai gravat, apropo?

— Matilda, spuse Claude încruntat. 1899.

— Excelent. Ce cuvinte ai pentru anunţ?

— Mă îndrept încă mă gândesc la tine. Claude.

— Fă o notă cu asta, te rog, domnişoară Lemon. Coloana 'comemorări". Pe 3 noiembrie… Să văd, costă 102 lire, 14 şilingi şi jumătate. Da, pentru zece ani, cred. Asta ne

permite un profit de 92 de lire, 2 şilingi şi 4 penny. Minunat. Cu totul minunat.

Domnişoara Lemon plecă.

— Uite ce e, izbucni Claude. Nu-mi place asta. E un joc murdar.

— Dragă băiete!

— Un joc murdar. Aia era o femeie de treabă, la locul ei. I-am spus atâtea minciuni, i-am turnat atâtea dulcegării, ale dracului,îmi fac rău!

Domnul Parker Pyne îşi îndreptă ochelarii şi-l privi pe Claude cu un fel de interes ştiinţific.

— Ia te uită! Zise el surprins. Nu prea îmi amintesc să te fi tulburat vreodată conştiinţa în timpul carierei tale oarecum celebre. Flirturile tale de pe Riviera au fost deosebit de comentate şi felul în care ai exploatat-o pe doamna Hattie West, soţia regelui californian al castraveţilor, a fost deosebit de notabil pentru instinctul mercenar lipsit de scupule de care ai dat dovadă.

— Ei bine, încep să simt altfel, mormăi Claude. Jocul ăsta nu e… plăcut.

Domnaul Parker Pyne i se adresă pe tonul unui director de şcoală care-i face morală elevului său favorit:

— Dragul meu Claude, ai îndeplinit, o misiune merituoasă. I-ai dăruit unei femei nefericite ceea ce orice femeie îşi doreşte – o poveste de iubire. O femeie calcă în picioare o pasiune şi nu rămâne cu nimic de pe urma ei, dar o poveste de iubire este păstrată în levănţică; visează la ea de zeci, sute, mii de ori, în lungii ani care tot se scurg. Cunosc natura umană, băiete, şi te asigur că o femeie îşi va trage seva de a trăi dintr-o asemenea întâmplare ani şi ani de zile. Tuşi. Am obţinut un comision foarte mulţumitor de pe urma doamnei Packington.

— Totuşi, murmură Claude, nu-mi place.

Ieşi din birou. Domnul Parker Pyne scoase un dosar nou dintr-un sertar. Scrise: „Interesante vestigii de conştiinţă

apărute la un gigolo înrăit. Notă – de studiat cum evoluează.”

SFÂRŞIT